

Kedves testvérek!

Jézus tanításának a középpontjában az Isten országa áll, és Isten országának a törvényei. Ezen törvényeknek mintegy foglalataként hallottuk a boldogságmondásoknak a felsorolását, amit mi nyolc boldogságként szoktunk emlegetni, de valójában egész keresztény létünket, mindennapi életünket, létünknek a törvényeit is jelentik ezek. Ahogyan szeretnénk élni, amilyen a méltóságunk, amire meghívást kaptunk, és ami az utunk is.

Sokszor megérint bennünket az a kérdés, vajon Jézus, amikor ezt a tanítást adta, ismerte-e az embert? Tudta-e, hogy az ember mivel küzd? Milyen korlátaink vannak, mennyire gyengék tudunk lenni, érzelmeink, indulataink sokszor mennyire ellene mondanak mindannak, amit itt a boldogságmondások megfogalmaznak, és nagyon sokszor úgy érezzük, ezt megvalósítani, megélni lehetetlen. És persze akkor mondunk ilyeneket. Lehetetlen így élni, tehát ez egy idea, ami felé törekedni kell, amit többé-kevésbé akarunk megvalósítani, de valójában csak nagyon keveseknek sikerül.

Jézus nem olyan tanítást ad, ami néhányaknak, keveseknek sikerül. Jézus úgy adja nekünk a tanítását a boldogságmondásokban is, hogy Ő újjáteremt, átalakít bennünket, új erővel tölt el. A keresztségben, a Szentlélekben, az Egyház tanításában, a testvéri közösségben ezt kaptuk meg. Vagyis van lehetőségünk, sőt nincs más esélyünk, mint a nyolc boldogság törvényei szerint élni. Az ellenségszeretetben, a nélkülözésben, akár az üldöztetés elfogadásában. Sokszor úgy érezzük, hogy emberi természetünk nem alkalmas erre. Úgy érezzük majd csak az Isten országában a színről színre látásban valósul ez meg a maga teljességében.

Milyen jó, hogy a mai ünnepen nem csak a szentekre emlékezhetünk, nem csak a boldogok segítségét kérhetjük, akiknek az életében megvalósultak ezen országnak a törvényei, hanem egy olyan kiemelkedő személyre, a *Boldogságos Szűz Máriára tudunk figyelni, akinek a mennybe való fölvételét és az ő dicsőségbe jutását szemléljük a mai ünnepen. Vagyis azt jelenti ez, hogy igenis Jézus tanítása, Jézushoz való kapcsolat, az Ő törvényeinek a megismerése, megtartása, az méltóságra vezet bennünket, és ez*

dicsőségbe juttat. Abba a dicsőségbe, ami után vágyakozunk. Abba a dicsőségbe, amit szeretnénk elérni, ahol rend, béke van, ahol szeretjük egymást, ahol ráismerünk az Istennek a valójára, ahol hisszük, hogy emberi mivoltunkat az Isten magához hasonlóvá teremtette. Boldogságos Szűz Máriának a mennybevétele, az ő dicsőségének a szemlélete erősít bennünket abban, hogy próbáljuk meg, akarjuk földi életünket, Jézus személyét, tanítását, az Ő egyházát ismerve boldogan élni. Mária boldogsága a mi boldogságunknak a reménye is. Máriának a dicsőséges mennybevétele a mi utunkat is jelenti. Nem tévedhetünk el, nem lehet kisebb, nem lehet kevesebb a meghívásunk, mint amire most föltekintünk Boldogságos Szűz Máriának a személyében. Milyen nagy erő ez mindannyiunk számára.

Éppen ezért úgy tekintünk Mária személyére, mint az egyháznak az anyjára, aki előttünk járt, aki megküzdötte a maga hitküzdelmét, aki fölismerte az Istennek az ember által nem várt közelítési módját és elhitte, hogy jön. Elhitte, hogy Ő az. Milyen példa ez számunkra. Hiszen hányszor és hányszor úgy gondoljuk, hogy hétköznapi valóságunkban, munkában, betegségben, magányban, vagy éppen amikor a reményünk meggyengülni látszik, magunkra maradunk. Ez nincs így. Mária példája segít bennünket. Mindennapi létünkben, a mindennapi meghozott döntéseinkben. Az Isten mellettünk van. Éltet bennünket. Anyaként tekint ránk, gondoskodik rólunk. És persze példát is ad.

Máriát magasztaljuk azért, mert a szívébe fogadta az Isten ígését, vagy ahogyan az evangélium beszél róla, szívébe fogadta az Isten ígését és elgondolkodott rajta. Mennyire szükségünk van erre az életünk folyamán. Ennek a világnak a változásával kapcsolatban. Hogy Isten ígéje legyen az, amit szívünkbe fogadunk és ellene gondolkozunk rajta. Hányszor és hányszor a rossz irányít bennünket? Hányszor és hányszor akár a személyes, akár a média által közvetített pletyka rágalom irányít bennünket. Hányszor és hányszor elhiszük, hogy az ember csak rossz, csak hazug, csak gazember, csak önző érdekek vezetik. És nem igaz. Számtalan példát tudunk arra, amikor találkozunk az önzetlenséggel, nagylelkűséggel, jósággal.

Mi irányít bennünket? Isten ígéje az egyháznak a tanítása, vagy pedig ez a világszemlélet, ami elemi erővel érint bennünket. Mária segít Isten ígését hallgatni, befogadni, el-elgondolkodni rajta. Miért? Hogy legyen reményünk. Hogy ne gyengüljünk el az úton. Sokszor panaszkodunk, hogy a világ milyen. És akkor soroljuk szinte litániaszerűen már egészen gyakorlottak vagyunk ezeknek a felsorolásában. De valójában milyen legyen a világ? Akik nem ismerik Krisztust, nem ismerik a föltámadást, nem ismerik a reménynek az erejét. Ki képviselje a reményt, ha nem azok, akik találkoztak Krisztussal, a föltámadottal, Ha nem azok, akiknek az édesanyja a Boldogságos Szűz Mária. Sokszor a világtól várjuk el Isten nélkül, hogy olyan legyen, mint amilyenek mi akarunk lenni az Istennel. Még csak nem is érthető. A feladatunk ebben van. Befogadni a nagy ajándékot, a boldogságmondások tanítását, vele együtt Jézus Krisztusnak a személyét, szent lelkének az erejét, és bátran, méltó módon élni az életünket. Erre példa a Boldogságos Szűz Mária, aki persze közbenjáró is. Pontosan tudja, hogy mivel küzdünk, mi a gyengeségünk, mitől félünk, milyen terheket hordozunk és közbenjár értünk. A közbenjárás azonban nem azt jelenti, hogy elveszi a cselekvőképességünket, helyettünk cselekszik, nem azt jelenti, hogy elveszi a felelősségünket, hanem úgy jár közben értünk, hogy mindig Jézusra mutat. Mindig azt mondja, tegyétek, amit mond, azt tegyétek, amit ő parancsol. Mint ahogy az első fodránál láttuk, a kánai menyegzőnél. Tegyétek, amit mondok. És a víz borrá válik. Lehetett-e ezt hinni Krisztus előtt? Nem. Van-e ennek értelme Krisztus nélkül? Nincs. De megvalósul-e ez a mi életünkben? Igen, Máriára figyelünk és a Szentlélek erejében bízunk.

Testvérek, tűnhet úgy, hogy ez az ünnep Máriának a mennybevételének az ünnepe, ami nagyon fontos, ámde bennünket kevésbé érintő ünnep. Pedig a mindennapi életünk valóságát érinti. A meghívásunkban, a méltóságunkban, ahogyan egymásra figyelünk, ahogyan Isten ígését hallgatjuk, ahogyan bátorítjuk egymásban a reménynek a gondolatát. Ne engedjük, hogy bárki is közülünk elgyengüljön. Ne engedjük, hogy bárki is közülünk csak a világ szerint gondolkozzon. Ez a mi ünnepünk. Mária Jézus példájára és az Ő érdemeiből előttünk áll. Előttünk megy és bennünket is odasegít.

Különösen fontos Mária anyaságára gondolni, az ő példáját követni és az ő közbenjáró segítségével bízni az előttünk álló időszakra tekintve. Látjuk, hogy milyen békétlenség van. Látjuk, hogy világméreteken az adás-vevés az alku pozíciója emelkedik ki. Láthatjuk azt, mintha az istenes értékek teljesen eltűntek volna, és úgy tűnik, mintha az ember ezek hiányában ezek nélkül is tudna boldogulni, de nem. Mert a békétlenség, a háború az eredménye, mert az Istentől elrugaszkodott emberkép, a családnak a széttűzése, széttiprása az eredménye, és a gyermekeinktől a jövő elrablása az eredménye.

Ismét az a kérdés, hogyan tekintünk a jövőre? Nagy-nagy bizalommal. Nem a körülmények miatt, hanem azok ellenére. Azért, mert van égi édesanyánk, azért, mert a boldogságmondások törvényében hiszünk és hisszük, hogy azok bennünk valósulnak meg, és hisszük azt, hogy ez a jövő a mi döntéseink, cselekvésünk, kitartásunk, állhatatosságunk által is növekedni fog. Nem készen kapjuk, hanem megküzdünk érte, és meg is akarunk küzdeni ezért a jövőért. Erősítsen bennünket a mai ünnep. Erősítsen bennünket, kinek-kinek a szándéka a mai zarándok volta, hiszen zarándokok vagyunk a Földön. Nem itt akarjuk abban az értelemben megvalósítani Isten országát, hogy ne szeretnénk, ne vágyódnánk a színről színre látásra, mert ebben teljesedik be a mi életünk, hanem hiszünk abban, hogy földi létünk, mert Istené már most isteni tulajdonságokat képes mutatni.

Bátorítsuk egymást ebben a hitben. Bátorítsuk egymást a Krisztushoz való tartozásban és van segítőnk ebben a boldogságos hitben.